

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku Spółdzielni [...] "Z." z siedzibą w K.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K. i T. [...] S.A. z siedzibą
w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 8 września 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz T. [...] S.A. w K. oraz na
rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa
kwoty po 120 zł (sto dwadzieścia złotych) na rzecz każdego z
nich tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 8 września 2015 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawczyni od postanowienia Sądu pierwszej instancji oddalającego wniosek o ustanowienie na rzecz uczestnika postępowania służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej własność wnioskodawczyni. Sądy obu instancji podzieliły zarzut zasiedzenia przez uczestnika przedmiotowej służebności.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołała się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a istniejące, jej zdaniem, istotne zagadnienia prawne przedstawiła w formie sześciu pytań dotyczących kwestii związanych ze służebnością przesyłu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pełnomocnik skarżącej przedstawił w rozpoznawanej skardze kasacyjnej sześć takich samych pytań, jakie przedstawił w kilkudziesięciu wniesionych sprawach, toczących się z jego udziałem i dotyczących podobnych wniosków (porównaj między innymi sprawy: V CSK 465/13, V CSK 615/13, V CSK 667/13, V CSK 117/14, V CSK 141/14, V CSK 142/14, V CSK 143/14, V CSK 144/14, V CSK 151/14, V CSK 458/14 i V CSK 492/14). Sąd Najwyższy odmawiając we wszystkich tych sprawach przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania stwierdził, że wszystkie zagadnienia przedstawione przez skarżących zostały już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy albo nie są zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Podzielając to stanowisko należy więc jedynie powtórzyć, że przedstawione w punktach 4, 5, 6 pytania zostały rozstrzygnięte w uchwałach Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02, z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13 i w jej szerokim uzasadnieniu oraz w uchwale z dnia 24 lipca 2013 r., III CZP 36/13, jak również między innymi w postanowieniach z dnia 29 kwietnia 2014 r., V CSK 456/13 i z dnia 14 czerwca 2013 r., V CSK 321/12, z dnia 26 czerwca 2013 r., II CSK 626/12 i z dnia 30 października 2013 r., V CSK 497/12.

Skarżąca nie przedstawiła pogłębionych argumentów prawnych, które pozwalałyby na ewentualne skierowanie zagadnień prawnych do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu w powiększonym składzie, poprzestając na skrótowym przytoczeniu dwóch stanowisk krytycznych zajętych w literaturze w odniesieniu do ugruntowanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądów prawnych wyrażonych we wskazanych wyżej judykatach.

Pozostałe pytania nie zostały powiązane z jakimkolwiek przepisem prawa, jak również nie zostały poparte stosowną argumentacją prawną, a ich pobieżne

uzasadnienie wskazuje, że wynikają z niezrozumienia istoty zarzutu zasiedzenia, jego celu i charakteru oraz skutków orzeczenia zapadłego w wyniku uwzględnienia takiego zarzutu i jako takie nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego dotyczące wykładni pojęcia „istotnego zagadnienia prawnego”, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, nie publ.).

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

db

[l.n]